

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ירידה חלק מהעליה

קובץ מיוחד בקשר עם שבת חזון -
"לשון מחזה, שמראין לכאו"א המקדש דלעתיד"

גליון לו
שנה אחד-עשר

”

"מנחם אב" - כהשם שנקבע ע"י מנהג ישראל (כפי שהכריזו בשבת מברכים החודש), ובאופן שמקדימים "מנחם" ל"אב" [אע"פ שבתורה נקרא בשם "אב", ולכאורה, מתאים יותר שהשם שניתוסף ע"פ מנהג ישראל ("מנחם") יבוא אחרי השם שנקרא בתורה, אב מנחם], כי, העיקר הוא - "מנחם", שמו של משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו בקרוב ממש, ורק אח"כ מוסיפים ומזכירים שמו של הקב"ה, "אב", אבינו שבשמים.

(התוועדות תשמ"ט ח"ד ע' 83)

”

לזכות

כ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה ויגאלנו אכ"ר

התענית ואמירת הקינות צריכים להיות מלאים וחדורים ברגש השמחה

ידועה האמרה החסידית: עבדו את ד' בשמחה, שאפילו בתשעה באב - יהפך במהרה לששון ולשמחה - בביאת משיח צדקנו, התענית ואמירת הקינות צריכים להיות בשעת מעשה מלאים וחדורים ברגש השמחה, על כך שיש את הזכות והאפשרות לקיים את ציווי מלך מלכי המלכים הקב"ה, וע"פ פס"ד הרמב"ם סוף הלכות לולב, שמי ש'חוסך' בשמחה, ראוי להפרע ממנו וכו' ומי שעושה זאת עבודה גדולה היא כו' עיין שם.

(אג"ק חי"ב ע' רצו)
- תרגום חופשי ללה"ק ע"י המערכת

יוצא לאור ע"י:

"ועד חיילי בית דוד"
בית משיח, בית חיינו

770 איסטערן פארקווי,
ברוקלין, נ.י.

להקדשות, תרומות או הצטרפות לרשימת הדיור בדוא"ל,

ניתן לפנות לדוא"ל: vaad770@gmail.com

כמו-כן, ניתן להוריד את הקובץ השבועי באתר:

www.groups.google.com/group/vaad770

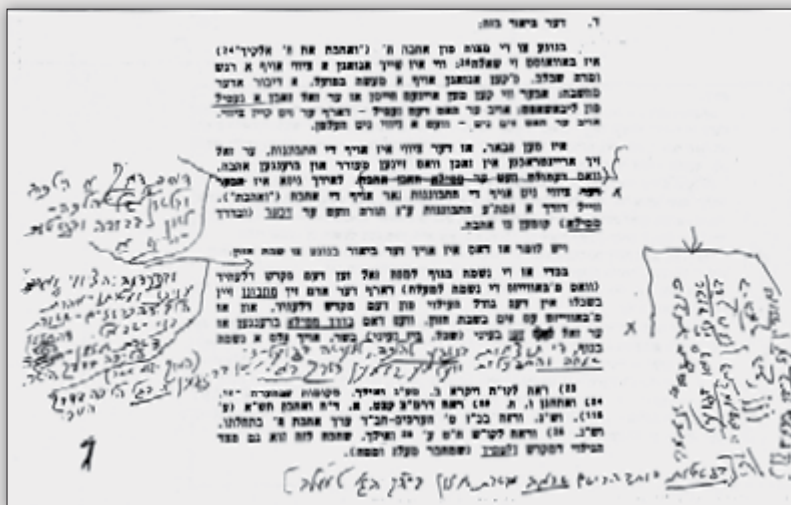
כנראה "תפסו" שרוב כנ"י ראו בפועל ביהמ"ק הג'...

בשיחת ש"פ דברים-חזון תשמ"ז, ביאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בארוכה את פתגם הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיטשוב, שבשבת חזון "מראין לכאו"א המקדש דלעתיך מרחוק".

בהרצאת הדברים בהרשימה (כפי שתפסו המניחים את הכוונה), נתבאר, שההתבוננות כדבעי בענין ראיית המקדש בשבת חזון, מביאה בדרך ממילא את ראיית המקדש בעיני השכל, ועד בעיני בשר. והוא ע"ד הביאור בחסידות בענין "ואהבת את ה' אלקיך", שהציווי אינו על רגש האהבה (כי לא שייך לצוות על רגש), אלא על ההתבוננות בדברים המביאים לידי אהבה. אמנם, אעפ"כ נאמר הציווי על האהבה, לפי שע"י ההתבוננות אמיתית בודאי שהאדם יבוא לידי אהבה.

ועל זה כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בצד הגיליון: "כנראה 'תפסו' שנאמר שרוב כנ"י ראו בפועל בש"ק חזון דתשמ"ו, תשמ"ה וכו' ביהמ"ק הג'!!! וחוזרין ע"ז ריבוי פעמים!!! [בפשוטות כותב הרושם שראה בש"ק חזון ביה"ק הג' למטה]."

הרבי שינה את הסברת הדברים, וביאר את פתגמו של הרב מברדיטשוב באופן חדש, שאותן התוצאות שהיו נפעלות מראיית ביהמ"ק השלישי בגשמיות - רגש השמחה, רגש ההתפעלות והרגל הליכה בדרך הישר - הנה אותן תוצאות עצמן נפעלות ע"י ההתבוננות בענין ראיית המקדש בשבת חזון, כמשנ"ת בארוכה בשיחה.

ב"ה

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו,
שלום וברכה

לקראת ש"פ דברים הבעל"ט, שנקרא גם על שם ההפטורה בשם "שבת חזון" - "לשון מחזה, שמראין לכאו"א המקדש דלעתיד", הננו מוציאים לאור קובץ "ירידה חלק מהעליה", הכולל:

א. שיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ש"פ דברים תש"נ - מוגה. השיחה נדפסה בקובץ זה על-מנת לעורר את המודעות והקאץ, אי לכך הושמטו ההערות ומ"מ, אך ברור ופשוט שחובה על כאו"א לעיין בהערות העשירות כפי שנדפסו במקור. הכותרות וקטעי הסיכום - הינם על-דעת המערכת בלבד.

ב. מכתב אוטנטי בפרסום ראשון שכתב בשעתו א' מתלמידי התמימים המתאר את ימי תשעת הימים בבית חיינו בשנת תשמ"ט. במכתב זה נחשפים לראשונה עובדות היסטוריות בקשר עם הדבר היחיד שנותר כעת בעבודת השליחות - קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

ג. קטעי יומנים ושיחות קודש הקשורים לענין של "אז ימלא שחוק פיננו". לחביבותא דמילתא הבאנו פאקסימילא מגוכתי"ק כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על עלי ההגהה דשיחת ש"פ דברים-חזון תשמ"ז.

...

ויהי רצון שהלימוד והקריאה בקובץ זה יחזק את חום האהבה וההתקשרות להוד כ"ק אדוננו אבינו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א,

ועוד ועיקר - שיפעל את פעולתו ויגרום להתעוררות מחודשת בקרב אנ"ש והת' לצאת ולכבוש את העולם כולו - שיקבלו על עצמם את מלכותו של כ"ק אדמו"ר שליט"א כמלך המשיח, וכדבריו בשיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב "כל הענינים ישנם כבר, ומה שחסר הוא אך ורק קבלת פני השכינה בפועל, כאן למטה, שלזה צריך להיות ה"ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם", על ידי ההכרזה הנצחית, שממחרת ופועלת את התגלותו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בגאולה האמיתית והשלימה, ההכרזה שהיא תמצית כל חיינו:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד "חיילי בית דוד"
770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח,

יום ועש"ק פ' דברים-חזון, ה' מנחם-אב, יום ההילולא של האריז"ל החי, ה'תשע"ג - "בבית משיחא" שנת הקי"ב להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א עשרים שנה לקבלת המלכות בגלוי ובפרסום ברוקלין נ"י.

תשעת הימים תש"נ.

"יום ראשון כ"ט תמוז, ער"ח מנ"א: . . בשעה 10:45 נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לתפילות מנחה-מעריב. הקהל לא שר מחשש תשעת הימים, אך לפתע הניף כ"ק אדמו"ר שליט"א חזק בידו הימנית! - ומיד התחילו לשיר "דידן נצח".

יום שלישי ב' מנ"א: . . כשכ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס לתפילות שרים (על אף שזה "תשעת הימים") זא"ל שוין זיין די גאולה" או "דידן נצח", וכ"ק אדמו"ר שליט"א מעודד בידו כרגיל, זהו מחידושה של שנת ניסים.

[יום שני ח' מנ"א: . . לתפילת מנחה נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א בשעה 6:05. בתחילה ניגנו אולם כ"ק אדמו"ר שליט"א לא עודד בידו את השירה וכמובן שמיד הפסיקו לנגן.

יום רביעי י' מנ"א: היום בשחרית* כבר ניגנו כרגיל וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה הן בכניסתו והן ביציאתו כרגיל (כבכל תשעת הימים השנה)].

(ע"פ יומן "שנת ניסים בבית חיינו"; פאקס א' שיחה" ועוד)

•

"ומה שמתחילים לטעון - היתכן, הרי "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז שנאמר אז ימלא שחוק פיננו"? - הרי נשיא-דורנו ענינו "אז", דור השמיני, והוא הכריז בעצמו "לאלתר לגאולה", וציוה, וחזר על כך, והורה לפרסם - ש"הנה זה בא", "מראה באצבעו ואומר זה" (לא רק "אחר כתלנו", שאפשר לראותו מסדק בכותל), וצריך רק להוסיף ב"עמדו הכן", כיון שהכפתורים כבר מצוחצחים. ומה שבעוה"ז לא שייך שחוק - הרי בפסוק מפורש, שבמה דברים אמורים - כשמדובר רגע קודם גילוי משיח צדקנו, אבל מכיון שנשיא-דורנו היה המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף, ממילא יש לא רק רשות ל"ימלא שחוק פיננו ולשונונו רנה", אלא ישנם כל הענינים ד"יוסף" ו"יצחק"!

(משיחת אור לי"א אלול תנש"א - בלתי מוגה)

"שישו ושמחו בשמח"ת" - בליל תשעה באב...

שמעתי מר' יוחנן גורדון שי' בת"ב סיפור על ר' יקותיאל ליפלער כשהי' מאיר אצלו גילוי אור היה מדליק כל האורות ורוקד שישו ושמחו בשמח"ת, פעם עברו חסידים בליל ת"ב ע"י ביתו וראו שדלוק כל האורות ורוקד במילים הנ"ל ואמרו לו הלא ת"ב היום וענה להם ת"ב הוא רק מדרבנן, משא"כ עצבות הוא עבירה מדאורייתא כי עצבות עלול להביא לכל העבירות.

(יומן ר' בנימין ברנשטיין כ' מנ"א תשכ"ז - נדפס בתשורה לחתונת בנו ח' כסלו תשס"ז ע' 24)

(* הערת המערכת: בשנת תנש"א התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, במוצאי התענית אחרי תפילת ערבית, אך באותה שנה הי' תענית נדחה.

התחלת בנין חדש

.....
 "וכיון שהצורך בבניית ביהמ"ק חדש מכריח ההפסק דחורבן ביהמ"ק הקודם, הרי, לא זו בלבד שהחורבן אינו סתירה להבנין, אלא יתירה מזה, החורבן הוא התחלת הבנין החדש" • שיחת קודש נפלאה שנאמרה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בהתוועדות ש"פ דבריים, שבת חזון ו' מנחם-אב ה'תש"נ - מוגה

א. מחזה של גאולה בזמן של פורענות?

א. ידוע הפירוש ד"שבת חזון" - "לשון מחזה, שמראין לכאו"א המקדש דלעתיד".
 וצריך להבין:

פירוש זה הוא היפך הפירוש הפשוט ד"שבת חזון" - ע"ש התחלת ההפטורה "חזון ישעי", מחזה הנבואה בענינים של היפך הנחמה (כמודגש בכך שההפטרות דג' השבתות ד"בין המצרים" נקראות "תלתא דפורענותא", וענין הנחמה מתחיל בשבת שלאח"ז, "שבע דנחמתא") - היפך בתכלית מה"מחזה" ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד", שהרי ראיית ביהמ"ק השלישי היא ראי' בשלימות הנחמה!?

בסגנון אחר קצת: ה"מחזה" ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד" הי' צ"ל (לכאורה) בזמן ד"שבע דנחמתא", כשמנחמים את בני"ע על חורבן ביהמ"ק, ואיך זה שדוקא בזמן ד"תלתא דפורענותא", ובשבת השלישית, שממנה נכנסים לשבוע שחל בו תשעה באב (זמן החורבן) - "מראין לכאו"א המקדש דלעתיד"!!

סיכום: השבת שקודם תשעה באב נקראת "שבת חזון" כיון שבשבת זו מראים לכל יהודי את בית המקדש. כיצד ייתכן שדוקא בזמן של חורבן מראים ליהודי את בית המקדש?!

ב. המחזה מבטא את תוכנו הפנימי של החורבן

ב. והביאור בזה - ע"פ הכלל שירידה היא צורך עלי':

ומתוך שמחה וטוב לבב. אמין!

.....
 "הקהל לא שר מחשש תשעת הימים, אך לפתע הניף כ"ק אדמו"ר שליט"א חזק בידו הימנית! - ומיד התחילו לשיר" • "כשכ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס לתפילות שרים (על אף שזה "תשעת הימים"), וכ"ק אדמו"ר שליט"א מעודד בידו כרגיל, זהו מחידושיה של שנת ניסים" • "נשיא-דורנו היה המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף!!"

תשעת הימים תשמ"א.

"ש"ק, א' (ר"ח) מנ"א, פ' מסעי: לאחר תפילת ערבית, כשנסע כ"ק אדמו"ר שליט"א מביתו, שרו הת', אולם כ"ק אדמו"ר שליט"א לא עודד את השירה. למחרת העיר, שלא הי' עליהם לשיר בימים אלה וגם הורה לשאול רב כיצד לנהוג בכינוס הילדים שיתקיים ביום ב'.

. . יום ב', ג' מנ"א: ב-2:00 אחה"צ התקיים כינוס של ילדים. לפני כניסת כ"ק אדמו"ר שליט"א הודיע המנחה כי בהתאם להוראת הרב אין לשיר, גם לא בעת התפילה, ושאת ההמנון "ווי וואַנט משיח נאָו" יאמרו יחדיו לאחר אמירת י"ב הפסוקים, אך לא בשירה".

(שיחור"ק תשמ"א ח"ד בסופו)

"אצל חסידים.. בתשעה באב שיחקו בקוצנים"...

הצ"צ נהג לקרוא ל'רוז'נער' ה'רוז'נער הקדוש', וסיפר: ה'רוז'נער' הקדוש ריחק עצבות ואפילו מרידות. הנה אצל חסידים נהייתה מהומה. בתשעה באב שיחקו עם קוצנים ("בערעלאַך"). אח"כ נוצר מצב שפתחו את הגג להוריד כמין לולאה ומי שיכנס יזרקו עליו את הלולאה ויעלו אותו לגג, וכן עשו. בין לבין נכנס ה'רוז'נער'. אלו שהיו על הגג לא ראו את הנעשה אזי גם אותו התחילו להעלות, וכשהבחינו בו - הורידוהו בחזרה למטה. אמר ה'רוז'נער': אם הבנים שלך לא אווזים מהי"ט שלך, בבקשה קח אותו מהם.

(ספר המנהגים עמ' 48 - משיחת כ"ק אדמו"ר (מהור"י) נ"ע במוצאי ת"ב נדחה תש"א - תרגום חופשי ללה"ק ע"י המערכת)

ואשר זה מראה גם, שגם שאר הענינים שהם לכאורה מקורם מדורות הקודמים, הנה בדורנו "דור השביעי" הרי-זה באופן חדש עם כל השטורעם "חדשים ממש"!!

יום ב', י"ג מנחם-אב

אד"ש חזר מה"אהל" (אליו נסע בשעה 3:40) בשעה 9:35 לערך, וכעבור עשר דקות לערך ירד לתפלות מנחה-ומעריב. כמה דקות אחרי התפילה יצא אד"ש ל"קידוש לבנה". השטענדער הי' על הרחוב הקטן ליד החני' של המכונית, וכשיגש אד"ש לשטענדער החל לחפש את הלבנה ועשה בראשו הק' לאות תמי' שאינו רואה את הלבנה, מיד הזיז את השטענדער קצת יותר קדימה ואז נראתה הלבנה והסדר נמשך כרגיל. לאחר "קידוש לבנה" איחל אד"ש לכאו"א "גוט חודש" וכי"ב.

אחרי תפלת ערבית יצא-לאור ה"קונטרס ט"ו אב", מוגה מכ"ק אדמו"ר שליט"א. קונטרס זה מהוה "היסטורי" בקונטרסים, ראשית אשר מאז הופעת המאמרים בסידרת "קונטרסים" עדיין לא הופיע קונטרס עבור ט"ו מנ"א; ושנית, קונטרס עבור ט"ו מנ"א הרי-זה חידוש מכ"ק אד"ש שבדורות שלפני-זה לא ראינו זאת, וכידוע שהיו"ט דט"ו מנ"א בדורנו מיט'ן גאנצ'ן שטורעם הרי-זה חידושו של כ"ק אד"ש - ואשר זה מראה גם, שגם שאר הענינים שהם לכאורה מקורם מדורות הקודמים, הנה בדורנו "דור השביעי" הרי-זה באופן חדש עם כל השטורעם "חדשים ממש"!! גם יש לציין אשר על הפתח דבר ל"קונטרס" כתב כ"ק אד"ש בכת"ק "מהיר"!!

בלילה לא נסע אד"ש הביתה, וזה כבר השבוע השני שאד"ש לא נוסע הביתה (מעש"ק חזון).

בליל ט"ו מנ"א - אחרי תפלת ערבית פתח כ"ק אד"ש לציפיית כולם בשיחת קודש שארכה זמן רב לפי-ערך, בה הפתיע כ"ק אד"ש את כולם בהוראה על-דבר עריכת "התוועדיות חסידותיות". לקראת סיום השיחה עצם את עיניו הק' לכמה דקות ואח"כ פתחן שוב (על חלוקת הדולרים ראה לקמן).

גם במוצאי ט"ו מנ"א לאחר שחזר כ"ק אד"ש מהאהל אמר כ"ק אד"ש שיחה ארוכה לפי-ערך ובה דיבר על אכילת ג' סעודות (באמצע יום-חול), וכן על ענין שתיית משקה וכו'. (להעיר מאפיזודה מעניינת שאני זוכר עתה - בעת התפילה סידר אד"ש את זקנו הק' בשתי ידיו הק' למשך שני' ארוכה, ח ב ד !!)

ועתה בקשר לחלוקת הדולרים במשך שני ה"לילות": אד"ש הי' מאד אויפגלייגט [= בהתרוממות הרוח], ועמד וחילק דולרים במאור פנים (למרות שאין זה יום ראשון בבקר; וכן הרי-זה לאחר שהי' היום ב"אהל").

[. .] בכלל בשיחות הרבה אד"ש לדבר אודות התוועדיות של שמחה בט"ו מנ"א, וב-770 חשו זאת בב' הלילות בקיום התוועדיות ארוכות ומעניינות עם משפיעים וכו' כו'.

ירידה (כשלעצמה) - אין לה מקום בעולמו של הקב"ה, דכיון שהקב"ה הוא עצם הטוב, ומטבע הטוב להיטיב, לא יתכן שיהי' בעולמו ענין של ירידה, היפך הטוב. ועכצ"ל, שכונת ותכלית הירידה היא, כדי שעי"ז תהי' עלי' גדולה ביותר וכיון שהעיקר בכל דבר היא הכוונה והתכלית, נמצא, שמהותה של הירידה היא - העלי' שבאה על ידה, היינו, שהירידה עצמה היא התחלה ושלב של העלי'.

וענין זה מודגש גם בה"מחזה" ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד" בשבת השלישית ד"תלתא דפורענותא" - כיון שהתוכן האמיתי דירידת החורבן (דהתחלתו בשבת הסמוכה לתשעה באב) הוא התחלה ושלב של העלי' דהמקדש דלעתיד.

ירידה (כשלעצמה) - אין לה מקום בעולמו של הקב"ה, דכיון שהקב"ה הוא עצם הטוב, ומטבע הטוב להיטיב, לא יתכן שיהי' בעולמו ענין של ירידה, היפך הטוב.

סיכום: בכך שבעיצומו של החורבן מראים ליהודי את בית המקדש, מתבטאת העובדה שהקב"ה עושה רק טוב, וגם מה שנראה כירידה וחורבן - הוא בעצם עליה.

ג. מדוע מוכרח להיות ירידה קודם לעליה?

ג. אבל, ביאור זה אינו מספיק:

כיון שירידה ועלי' כשלעצמם הם הפכיים זמ"ז, ורק מפני שקבע הקב"ה הסדר בעולם שעלי' באה לאחר ירידה, נעשה הכרח (מצד דבר צדדי לכאורה) בהקדמת הירידה (בשביל העלי') - אין זה שהירידה עצמה היא התחלה ושלב של עלי'.

ועוד וג"ז עיקר - שצריך ביאור בהכלל גופא דירידה צורך עלי', דלכאורה, למה עשה ה' ככה שיהי' צורך בירידה בשביל העלי' שלאח"ז, ובנדוד"ד, שהעלי' דהמקדש דלעתיד אינה יכולה להיות אלא ע"י הקדמת הירידה דחורבן ביהמ"ק, ועד כדי כך, שלכן זה יאמרו לעתיד לבוא "אודך ה' כי אנפת בי"!!

סיכום: למרות שזהו הסדר שקבע הקב"ה בעולם שבשביל לעלות צריך קודם כל להיות ירידה, צריך להבין מהו התוכן הפנימי שבו: מדוע עשה הקב"ה שצריכה להיות ירידה קודם העליה?

ד. השאלה נשאלת גם לגבי הצורך בשינה

ד. ויובן בהקדם הקשר והשייכות דשבת חזון לפרשת השבוע - ששבת חזון היא לעולם בפרשת "אלה הדברים":

נשאלת שאלה (ע"ד)
השאלה בענין ירידה
צורך עלי' - למה
עשה ה' ככה שבכל
יום יהי צורך בנתינת
התורה מחדש כיון
שנעשה הפסק
והיסח הדעת מלימוד
התורה ע"י השינה.

בביאור הדיוק ד"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל
ישראל" (ולא וידבר משה אל כל ישראל, וכיו"ב) - יש לומר,
שבזה מרומז ש"הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל",
"משנה תורה", שכולל הספרים שלפניו, כל התורה כולה, צ"ל
באופן ד"אלה", מראה באצבעו ואומר אלה, היינו, שלימוד
התורה דכאו"א מישראל בכל הזמנים צ"ל באופן שמראה
באצבעו ואומר "אלה הדברים אשר דבר משה", כאילו שומע
היום ממושה רבינו, ע"ד מארז"ל "בכל יום יהיו בעיניך חדשים".
והענין בזה:

החידוש דמתן תורה בכל יום מודגש בברכת התורה
שבהתחלת כל יום - "נותן התורה" לשון הוה, שבכל יום נעשה
מתן תורה מחדש. והטעם י"ל, ש"בכל יום נעשה האדם ברי' חדשה" (לאחרי שבלילה
מפקיד נשמתו (עיפה) והקב"ה מחזיר לו (חדשה ורגועה)), צריך להיות אצלו מתן תורה
וקבלת התורה מחדש.

ובענין זה נשאלת שאלה (ע"ד השאלה דלעיל בענין ירידה צורך עלי') - למה עשה ה'
ככה שבכל יום יהי צורך בנתינת התורה מחדש כיון שנעשה הפסק והיסח הדעת מלימוד
התורה ע"י השינה:

כיון ש"אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני", שבריאית האדם כל משך זמן קיומו אינה
אלא "לשמש את קוני" (ע"י לימוד התורה וקיום המצוות) - למה ברא הקב"ה את האדם
("אתם קרויין אדם", ע"ש אדמה לעליון) באופן שמזמן לזמן מוכרח לישון, ועד שהסדר
הרגיל אצל רובם ככולם של בני אדם שישנים בכל יום כמה שעות, ועד "שמונה שעות"
(כמרומו בפסוק "ישנתי אז (בנימטריא שמונה) ינוח לי"), שעי"ז מוכרח להיות הפסק של
כמה שעות במילוי תכלית בריאתו לשמש את קונו ע"י לימוד התורה וקיום המצוות!?

וזה שאמרו חז"ל ש"הנשמה הזו . . . בשעה שאדם ישן היא עולה ושואבת לו חיים
מלמעלה" - ה"ז הסדר שקבע הקב"ה בבריאת האדם, אבל אין זה מבאר הטעם למה ברא
הקב"ה את האדם באופן שנשמתו תצטרך לעלות ולשאוב חיים מלמעלה, הרי בודאי
שביכלתו של הקב"ה לברוא את האדם באופן ששאיבת החיים תהי' בשעה שנשמתו נמצאת
בגופו בכל התוקף, בהיותו ער, ללא הפסק של שינה שמסתלק עיקר החיות" ונשאר רק
קיסטא דחיותא" (והרי נעשה כן בהמשכת החיות ע"י נשימה שהיא ללא הפסק, בכל רגע
ורגע במשך היום והלילה, בין ער ובין ישן), ובמילא לא יהי' צורך בהפסק (ובפרט הפסק
של כמה שעות) במילוי תכלית בריאתו לשמש את קונו ע"י לימוד התורה וקיום המצוות.

סיכום: פרשת דברים רומזת לכך שבכל יום צריך האדם לראות את דברי התורה
כאילו ניתנו לו מחדש באותו יום, וזאת מכיון שבכל יום הוא נעשה כבריה חדשה

ומה שהערת ע"ז זה בא בהמשך לזה שלאחרונה "ווארפן"
זיך [= מובלעים] ענינים" בהתוועדויות איך שכ"ק אד"ש רעדט
וועג'ן זיך [= מדבר אודות עצמו] בגלוי, (ומה גם שבשיחות הרי זה
גם לאחרונה) ולכן מהנכון לעמוד ע"ז, ובטח זה יוסיף בחיזוק
ההתקשרות!

בתפלת מנחה ניגנו "שים שלום", ואד"ש עודד חזק מאד
בידו הק' על השטענדער ואף פנה לימינו ועודד את השירה
לכיוון אלו שעמדו שם.

במוצש"ק הי' סיום ב-770 על הלכות כלים להרמב"ם, אשר
כ"ק אד"ש דיבר על-כך היום בהתוועדות, וכן דיבר אד"ש על
סיום ספר טהרה שיערך במוצאי ט"ו באב, ואכן, קנקן המשקה
ניתן עבור ב' סיומים אלו.

יום א', י"ב מנחם-אב

בעל-תשובה א' ניגש
לכ"ק אד"ש כשבידו
ספר הרמב"ם הל'
תשובה, ושאל האם
הלכה זו (עלי' הצביע
בספר) שייכת לו? . .
ועל מה ששאל ענה
לו אד"ש שישאל את
שאלתו אל הרמב"ם
עצמו!!

שמעתי שבחלוקת הדולרים היום - שארכה עד אחרי השעה השני' אחה"צ! - א' ניגש
לכ"ק אד"ש כשבידו ספר הרמב"ם הל' תשובה, ואמר לאד"ש משהו והצביע על הל' תשובה
באמרו לאד"ש שיש לו עפעס א' שאלה, וכמובן שהרחיקו אותו אולם אד"ש קרא לו בחזרה
והלה חזר על שאלתו באמרו שהוא בעל-תשובה ושואל האם הלכה זו (עלי' הצביע בספר)
שייכת לו? אז כ"ק אד"ש ענה לו (כמדומה באנגלית), שבכלל הרמב"ם כתב את ספרו עבור
כל יהודי ויהודי, ועל מה ששאל ענה לו אד"ש שישאל את שאלתו אל הרמב"ם עצמו!!

הרה"ת שלום-בער שי' בוימגרמן מצבאות-ה' ניגש וביקש ברכה שלא ירדו בהרים גשם
(ב"מונטיסלו" אירגנו "קונצרט" מטעם צבאות-ה'), ואד"ש נתן ברכה על-כך, גם נתן לו
דולר נוסף באמרו שמסתמא יהי' שם "פושקע צדקה" [= קופת צדקה] ויכניס שם את הדולר!

ואכן ירד גשם אבל עד זמן ה"קונצרט"... וב"ה שהתגלתה ה"לבנה" (כי ממוצאי תשעה-
באב יורד גשם. ולהעיר מהגשם שירד בליל ש"ק ואתחנן שהזכיר לי את הגשם שירד
בתהלוכה של חג-השבועות - ולהאיר מהקשר בין פ' ואתחנן עם חג-השבועות שבשניהם
קוראים את "עשרת-הדברות",

וכאן המקום לתאר את "מעמד עשרת-הדברות" דפ' ואתחנן ב"ליובאוויטש": רגע לפני
עשרת-הדברות התרומם כ"ק אד"ש מכסאו ונעמד בצד ימינו של השטענדער, כשפניו
לעבר ה"בעל קורא" וכמעט במשך כל הזמן הביט לעבר בימת הקריאה וכו' עד לאחר
שהעולה (הגאון ר' יהודה-קלמן שי' מארלו) סיים לברך, ואז הסתובב למקומו בחזרה
כרגיל כשפניו למזרח, אך לא התיישב.

ונחזור ל"לבנה" שהופיעה ביום א' י"ב מנ"א לאחר תפלת מעריב, וב"ה הלבנה הופיעה
בהדרה כיאות וכראוי לאחר גודל הירידה דתשעה-באב וכו'.

לאחרונה "ווארפ'ן זיך ענינים" בהתוועדויות איך ש"ק אד"ש רעדט וועג'ן זיך בגלוי, (ומה גם שבשיחות הרי זה גם לאחרונה) ולכן מהנכון לעמוד ע"ז, ובטח זה יוסיף בחיזוק ההתקשרות!

תפלת מעריב התפללו למעלה בשעה 8:30 לערך, וכן בימים אלו תפלת מעריב היא בשעה זו.

[כמובן לא ניתן לשכוח מלהעריך את עבודת "ועד סעודת שלמה" הן בצום עצמו והן בסיומו].

יום וערש"ק, י' מנחם-אב

היום בתפלת מנחה הואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לעודד את השירה - לראשונה מתחילת החודש*.

יום ש"ק, י"א מנחם-אב, פ' "ואתחנן - נחמו"

ההתוועדות הייתה שמחה, ובמיוחד בשיחה המיוחדת בה הורה כ"ק אדמו"ר שליט"א לאורחים שיחיו לומר "לחיים" ובאופן ד"אני המתחיל" ואד"ש הכריז "לחיים לחיים ולברכה", ומיד החלו לנגן את הניגון של הקפות לאביו ז"ל, ואד"ש עודד בידו השמאלית הק' חזק מאד באופן יוצא מהרגיל, וכמו"כ בעת שאר הניגונים אד"ש הנהן בראשו הק' להגברת השירה. ההתוועדות ארכה עד השעה 4:05 לערך.

להעיר מהמיוחד בהתוועדות שקביעות היום של ש"ק פ' ואתחנן חל בש"ק י"א מנחם-אב, ואד"ש דיבר על-כך באריכות שלימה, על הענין ד"י"א. וזאת בהמשך לשיחתו הק' דשבת-הגדול השתא ערב "א-ניסן", על הענין ד"י"א, ואכן זה צויין ב"משיחות ש"פ ואתחנן" שיצא-לאור מוגה (ראה בהערות 104;105;107).

"לחיים נצחיים... ואני המתחיל"

לפנינו ציטוט מהקטע המיוחד מהשיחה כפי שהודפסה לאחמ"כ בהנחה:

"ולכן, כדאי ונכון שהאורחים יאמרו לחיים, וכל הקהל - המארחים - יאמרו גם לחיים.

והעיקר - שיהי' "לחיים ולברכה", לחיים טובים וארוכים, ככל פרטי הלשונות שאומרים בכ"ק ק"ב ישראל בנוסח דברכת החודש, עד לחיים נצחיים לעתיד לבוא, נשמות בגופים, ללא הפסק בינתיים, בביאת משיח צדקנו, משבט יהודה, ומשה ואהרן עמהם, והאבות עמהם, ונשיא דורנו בראשנו.

ואני המתחיל - לחיים, לחיים ולברכה."

(התוועדויות תשמ"ט ח"ד עמ' 148 - בלתי מוגה)

(* הערת המערכת: ראה לקמן עמ' 22 שבשנת תש"נ עודד כבר בתפילת שחרית של י' מנ"א (אך לא במוצאי תפילת ערבית של ת"ב).

ה. תכלית בריאת האדם

ה. ויש לומר הביאור בזה:

תכלית בריאת האדם (גמור ושלמות הבריאה כולה) היא לפעול עילוי ושלמות בכל הבריאה כולה, דאף שהבריאה ע"י הקב"ה היא באופן ש"וירא אלקים כי טוב", מ"מ, "ברא אלקים לעשות", "לתקן", כדי שיתוסף חידוש ע"י עבודת האדם, שנעשה "שותף להקב"ה במעשה בראשית".

לאחר שישן במשך הלילה. וגם כאן נשאלת השאלה מדוע קבע הקב"ה שיהודי יצטרך להפסיק את עבודת ה' שלו למשך שעות רבות (שליש מהיום) כדי לצבור כח ולקבל חיות חדשה - ירידה צורך עליה.

למה ברא הקב"ה את האדם באופן שמזמן לזמן מוכרח לישון. .

שע"ז מוכרח להיות הפסק של כמה שעות במילוי תכלית בריאתו לשמש את קונו ע"י לימוד התורה וקיום המצוות!?

וחידוש זה נעשה ע"י קיום התומ"צ, שממשיך קדושה בעולם, ופועל עילוי והרמה בטבע העולם - כלשון חז"ל בנוגע להחידוש דמתן תורה: "תחתונים יעלו לעליונים", היינו, שמצד בריאתו ע"י הקב"ה הריהוא "תחתון", ועי"ז שהאדם מקיים תומ"צ הריהוא "עולה לעליונים", ועד לאופן ד"ארים נסי", "כמו הנס על ההרים", נס והרמה גם לגבי הר (שלמעלה ממקום מישור), ע"ד ובדוגמת החידוש שב"נס" לגבי "טבע".

ועד"ז בעבודת האדם גופא - שלאחרי שמרגיל את עצמו בעבודה מסוימת עד שנעשית אצלו כמו טבע, צריך להוסיף חידוש בעבודתו באופן שלמעלה מרגילותו ("נס"), כמבואר בתנאי בהחילוק שבין "עובד אלקים" ל"אשר לא עבדו", ש"עובד אלקים היינו מי ששונה פרקו מאה פעמים ואחד, ולא עבדו היינו מי ששונה פרקו מאה פעמים לבד", כי, "זאת הפעם המאה ואחת היתרה על הרגילות שהורגל מנעוריו (שבשביל זה צריך האדם "לשנות טבע הרגילות") שקולה כנגד כולן ועולה על גביהן. . להיות נקרא עובד אלקים".

סיכום: תכלית עבודתו של האדם הוא להעלות ולקדש את ה'תחתונים' ולהופכם ל'עליונים', ולצורך כך צריך גם הוא מפעם לפעם להתחדש ולהתעלות בעבודת ה' האישית שלו.

ו. שינה - להדגיש את הצורך בחידוש

ו. וענין זה מודגש גם בכללות החידוש ש"בכל יום נעשה האדם ברי' חדשה" לאחר הפסק שע"י השינה:

כאשר עבודת האדם בהשימוש לקונו ע"י לימוד התורה וקיום המצוות היא ללא הפסק

במעמד ומצב של אור וגילוי . לא ניכר (כ"כ) החידוש שבעבודת האדם בכח עצמו . ולא ידוע איך תהי' עבודתו במעמד ומצב של העדר האור והגילוי.

המוכרח מצד טבע הבריאה (כמו ההפסק דשינה) - לא ניכר בהדגשה כל כך החידוש שבעבודתו, להיותה באופן תמידי. ולא עוד אלא שגם כאשר העבודה ברגע זה היא בהוספה על רגילותו, ה"ה בהמשך אחד (ללא הפסק) לכללות עבודתו התמידית.

ועפ"ז יש לבאר טעם לבריאת האדם באופן שבכל יום צריך לישון ולמחרת נעשה "ברי' חדשה" - כדי להדגיש החידוש שבעבודתו, שאף שמצד טבע הבריאה (כפי שנברא ע"י הקב"ה) מוכרח להיות הפסק בעבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות, מ"מ, כשנעשה "ברי' חדשה", מתחדשת עבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות, "בכל יום . . חדשים".

[ויש לומר שמצד מעלת החידוש שנעשה ע"י השינה שייך ענין זה לישראל דוקא, ואעפ"כ, נעשה גם בטבע אוה"ע ההכרח דשינה, כדי שלא תהי' נתינת מקום לומר שיש מעלה לאוה"ע לגבי בני"ש שאינם זקוקים לשינה].

וכיון שגדר ה"חידוש" כשלעצמו מחייב (ע"פ שכל) הקדמת ההפסק, כי ללא הפסק לא שייך חידוש [ואין זה דומה לירידה צורך עלי', שגדר ה"עלי" כשלעצמו אינו מחייב הקדמת הירידה, ואדרבה, ירידה ועלי' הם הפכיים זמ"ז], הרי ההפסק בעבודתו (מצד טבע הבריאה) הוא חלק מעבודתו לשמש את קונו באופן של חידוש.

סיכום: כיון שהחידוש בעבודתו של יהודי הוא דבר כל כך מהותי בעבודתו - קבע הקב"ה בטבע העולם שהוא יצטרך ללכת לישון, כדי לקום כבריה חדשה ולהתחיל את עבודתו באופן חדש.

ז. מהות ה"ירידה צורך עליה"

ז. ויש לומר שזהו גם טעם והסבר להכלל דירידה צורך עלי':

כאשר עבודת האדם היא באופן של עלי' תמידית, לא ניכר (כל כך) החידוש שבענין העלי', והרי עלי' מדרגא לדרגא היא סדר הרגיל בעבודה, "מעלין בקודש", היינו, שהעלי' ברגע זה היא בהמשך אחד לעליות שלפנ"ז. משא"כ לאחר ההפסק בעליות (ע"י הירידה), אזי ניכר ומודגש ביותר החידוש שבענין העלי'.

ומצד החידוש שבעלי' הבאה לאחר ההפסק דהירידה - נעשית גם העלי' עצמה באופן נעלה יותר.

ועד"ז בהתחדשות בלימוד התורה (בכל יום יהיו בעיניך חדשים) - בנוגע לחידושי תורה:

(השולחן הקטן הי' מיועד כדי שכ"ק אד"ש - כשישב על השרפרף - יוכל להשען עליו או אפילו להניח עליו את הספר וכיו"ב).

כ"ק אדמו"ר שליט"א ירד עם סידור וספר "קנינות" של הוצאת "מוסד הרב קוק" בהוצאה מוגדלת שנדפסה במיוחד עבור אד"ש, ובפנים מצורף בדפים נפרדים "איכה" (גם בהוצאה מוגדלת).

לאחרי תפלת מעריב התיישב אד"ש כשפניו לדרום והניח את הספר על השולחן הקטן, אולם כעבור כמה דקות אד"ש שינה את הכל (והריל"ג שעמד שם תיקן את המנורה שתאיר בדיוק ליד המקום בו התיישב אד"ש), פתח את המדף של השטענדער, והתיישב (תוך כשמיני את השרפרף) כשפניו למזרח, ועל המדף הניח את הספר כשיד ימינו הק' נשענת על השולחן, אד"ש פתח את הספר וקרא מתוך הדפים את "איכה".

יום ה' תענית תשעה-באב יהפך-לשמחה!

כ"ק אדמו"ר שליט"א ירד לתפלת שחרית ואתו נוסף על הספר הנ"ל (ביחד עם הסידור) גם את ה"דפי הפטרה" שהיו מונחים בתוך הסידור כרגיל.

עד ה"קנינות" אד"ש עמד, ואמר את "איכה" (כאמול מתוך הדפים שהיו מונחים בתוך ספר הקנינות), ולימין הספר הי' הסידור פתוח וכל הזמן אד"ש דפדף את דפי הסידור בהתאם למקום בו אחז הש"ץ (שהי' הרב חודקוב, כמידי שנה שיש לו יאָרצייט ביום זה).

בעת אמירת "איכה" בתחילה אד"ש הוציא מכיסו שבסירטוק את המשקפיים ולבשם לכמה דקות, ואח"כ הסירם. אולם באמירת הקנינות כל הזמן לבש אד"ש את המשקפיים.

אד"ש עלה למפטיר - "אסף אסיפם". אח"כ התיישב אד"ש כשפניו למזרח כאמול, אולם הביאו לשחרית שולחן אחר (שהוא תמיד מונח בגן-עדן-החתון - ומשתמשים בו בעת הכינוסים של צבאות ה', כשאד"ש מחלק בסיום הכינוס צדקה למדריכים-ות עבור הילידים, כשחבילות המטבעות מונחות על השולחן) והיום אד"ש נשען עליו וגם קצת מהספר הי' מונח על השולחן ורובו על המדף היוצא מהשטענדער.

ל"איכה" של מעריב החזן הי' ר' ישראל שי' גורדון, והחזן של הקנינות דהיום הי' ר' מרדכי שי' שוסטרמן.

למנחה ירד כ"ק אדמו"ר שליט"א מעוטר בטלית-ותפילין בשעה 3:15 לערך, אד"ש עלה למפטיר - "דרשו". התפילה ארכה כמעט עד השעה 4:30.

"ישראל מכריזים בכל התוקף שלא רוצים מהגלות ולא צריכים את הגלות וגוזרים על המשיח שיבוא עוד בתחלת יום זה! . משיח צדקנו בן דוד בא, שנכנס לבהכ"נ וביהמ"ד זה".

וי"ל שהמקום היחיד בו מרגישים את התשעת הימים הוא ב"בית חיינו", והמקום היחיד בו מרגישים ושומעים ללא הרף את תביעת גילוי המשיח הוא ב"בית חיינו".

נסע היום לאהל, עכ"פ לערך בשעה 9:15 חזר אד"ש מהאהל וכעבור עשר דקות ירד אד"ש (בבגדי "משי") לתפלות "מנחה-מעריב". ההרגשה היא מאד מוזרה, לא מנגנים כו' ואד"ש נראה מאד רציני ולא מסתכל על הקהל (וי"ל שהמקום היחיד בו מרגישים את התשעת הימים הוא ב"בית חיינו", והמקום היחיד בו מרגישים ושומעים ללא הרף את תביעת גילוי המשיח הוא ב"בית חיינו").

לאחרי ההכרזה ע"ד ה"סיומים" ניגש אד"ש לשטענדער, ובאם השיחות שעד-עתה היו מאויימות ומבהילות בדיבורים נוראים על-דבר משיח וכו' הרי שהלילה כמעט והגיע לשיא! לכל לראש הטון בו דיבר אד"ש ה' נמוך מכרגיל, שנית כל השיחה היתה מתחלתה ועד סופה בקשר ל"משיח"! והנני לצטט כמה מהביטויים שאי-אפשר לתארם:

" . ישראל מכריזים בכל התוקף שלא רוצים מהגלות ולא צריכים את הגלות וגוזרים על המשיח שיבוא עוד בתחלת יום זה! . . ובפשוטות - "מראה באצבעו ואומר זה; הנה, משיח צדקנו בן דוד בא, שנכנס לבהכ"נ וביהמ"ד זה, ולוקח את כולנו, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", ביחד עם נשיא דורנו, וכולם יחדיו, ומשיח בן דוד בראשנו . . ומתוך ריקוד הכי גדול".

שיחת הקדש נמשכה למעלה מרבע שעה, ולאחרי חלוקת הצדקה, ומעניין שבעת שילדים עברו בחלוקה אד"ש חיך להם במיוחד. חלוקת הדולרים ארכה כרבע שעה.

- כפי ששוחחתי עם כמה מאנ"ש שיחיו שאמרו, שלא זוכרים תקופת "תשעת הימים" כאותה של שנה-זו בה תבע כ"ק אד"ש באופן יוצא מהרגיל (וכנ"ל) את ביאת המשיח. -

יום ד' ח' מנחה-אב

לאחרי תפלת שחרית ערך (כמובן לאחר שיצא כ"ק אד"ש את ביהכ"נ) הר' טווערסקי שיחי' סיום על מס' חולין וכו' וכן כו"כ האב"ן אריינגעכאפט דעם "פאר חצות" [= 'הטפ' את ה'קודם חצות'] לעריכת סיומים, אולם הסיום הידוע שכולם דיברו עליו ה' זה שעור הגאון ר' ישראל שיחי' פרידמן ב"רדיו" על מס' מו"ק (לאחרי חצות) וערכו בטוב טעם וכו' וכו'.

לאור ההכרזה שלאחרי תפלת שחרית ירד כ"ק אד"ש לתפלת מנחה בשעה 6:00, היו שחשבו שהי' שיחה אבל לפועל לא הי'. הוכרו על תפלת מעריב בשעה 8:30.

הבלגן של תשעה באב ב-770 יכול להפוך אותו לפורים... כל הספסלים הפוכים, אין פרוכת על הארון קודש, וכמעט שאין אור בכל ביהכ"נ (היינו לא כל האורות דלוקים). אבל נעבור ל"מזרחית דרומית" מקומו של משיח ה': הכינו את השרפרף הקטן וכן שולחן קטן לימין השרפרף ולידו מנורה (המנורה בה משתמשים עבור כ"ק אד"ש ל"קידוש לבנה").

נוסף לכך שבירור ההלכות בתורה נעשה ע"י התחתונים דוקא, הרי, עיקר הריבוי דחידושי תורה נעשה בזמן הגלות דוקא, מתחיל הריבוי והאריכות דגמרא (ובפרט תלמוד בבלי, "במשכים הושיבני זה תלמודה של בבל") לגבי הקיצור דמשנה, עד לתכלית הריבוי דחידושי תורה שניתוסף בדורות האחרונים שבסוף זמן הגלות - כי, מצד גודל הירידה דהחושך כפול ומכופל שבעקבתא דמשיחא, מודגש יותר החידוש בכללות עבודתם של ישראל, כולל ובמיוחד הכח לחדש בתורה, וחידושים נעלים ביותר (וע"ד ההוספה בתורה באופן ד"כפלים לתושי") בלוחות שניות לאחר הקדמת הירידה דשבירת לוחות ראשונות).

ונקודת הענין - שבמעמד ומצב של אור וגילוי, שהעבודה היא באופן של עלי' תמידית, לא ניכר (כ"כ) החידוש שבעבודת האדם בכח עצמו, שהרי יתכן שעבודתו באופן של עלי' תמידית אינה אלא מפני שנמצא במעמד ומצב של אור וגילוי, ולא ידוע איך תהי' עבודתו במעמד ומצב של העדר האור והגילוי; אבל לאחר שיש מעמד ומצב של ירידה, עד לתכלית הירידה שאין למטה ממנה, ואעפ"כ, אינו מתפעל מזה ועובד עבודתו בכל התוקף, אזי מתגלה החידוש שבעבודת האדם בכח עצמו, ועד שעבודתו היא באופן של קביעות ונצחיות (בכל זמן ובכל מצב).

סיכום: על פי זה מובן מהו הצורך וההכרח ב'ירידה' כדי להגיע לעליה, שדוקא על ידי הירידה נפעלת לאחר מכן העליה באופן של חידוש שבאין ערוך, ודוקא על ידי זה נקבע אצלו עבודת ה' באופן נצחי.

ה. החורבן - כדי להגיע לבית המקדש שנעלה באין ערוך

ח. עפ"ז מובן גם בנוגע לשבת חזון - שבשבת השלישית מ"תלתא דפורענותא" (השבת שלפני תשעה באב, זמן החורבן) "מראין לכאו"א המקדש דלעתיד":

כוונת הירידה דהחורבן בשביל העלי' שתהי' בהמקדש דלעתיד, היא, בשביל מעלת החידוש בביהמ"ק (ע"י החידוש בעבודתם של ישראל שאליהם נאמר "ועשו לי מקדש") - בית מקדש חדש.

וכיון שהצורך בבניית ביהמ"ק חדש מכריח ההפסק דחורבן ביהמ"ק הקודם, הרי, לא זו בלבד שהחורבן אינו סתירה להבנין, אלא יתירה מזה, החורבן הוא התחלת הבנין החדש.

והטעם שענין זה מתגלה בשבת חזון (ולא בתשעה באב) - יש לומר, שביום השבת מודגש ביטול הכמות (חיצוניות) לגבי האיכות (פנימיות) - שהכמות דריבוי כל הנבראים

ע"י החורבן, שלא הי' האור והגילוי. במעמד ומצב של העולם והסתור, עד לחושך כפול ומכופל דסוף זמן הגלות - מתגלה החידוש בעבודתם של ישראל ככח עצמם.

שבעולם ("מה רבו מעשיך ה'") שנבראו בששת ימי המעשה בטלה (כשרגא בטיהרא) לגבי תכלית ומטרת הבריאה (איכות) - עבודת האדם (שנברא בסוף מעשה בראשית) לפעול עילויי ושלמות בהבריאה כולה, ויכולו השמים והארץ וכל צבאם, ולכן, ביום השבת מודגש יותר שהחורבן הו"ע חיצוני שבטל לגבי הפנימיות, הכוונה והתכלית - התחלת בנין חדש (ועד"ז) בנוגע לכללות הענין ד"תלתא דפורענותא" - שה"פורענות" היא התחלת הגילוי הכי נעלה ד"אתפריעו... כל נהורין").

סיכום: על דרך הצורך בשינה של יהודי כדי להגיע להתחדשות שבאין ערוך, וכן בענין "ירידה צורך עליה", אותו הדבר הוא גם בחורבן בית המקדש, שמטרתו היא להגיע לבנין בית המקדש השלישי, שהוא נעלה באין ערוך מבתי המקדש שקדמו לו.

ט. בית הקדש השלישי - עילוי באין ערוך

ט. וע"פ האמור שע"י החידוש שלאחרי ההפסק נעשה עילוי גדול יותר, מובן, שלאחרי ההפסק דהחורבן נעשה ביהמ"ק חדש באופן נעלה יותר:

כתיב "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", ודרשו חז"ל שקאי על בית שני שהי' גדול מבית ראשון "בבנין" (שהי' גובהו מאה אמות) ו"בשנים" (בית ראשון עמד ד' מאות ועשר שנים ובית שני ד' מאות ועשרים). וההסברה בזה - ע"פ האמור - שבנין ביהמ"ק חדש (לאחרי ההפסק דחורבן ביהמ"ק שלפניו) הוא נעלה יותר.

ועד"ז (ובמכ"ש וק"ו) בנוגע לביהמ"ק השלישי, שמצד החידוש שבו לאחר ההפסק הכי גדול דחורבן בית שני (שלא בערך מההפסק דחורבן בית ראשון, שהרי חורבן בית ראשון הי' רק במשך שבעים שנה, ואילו חורבן בית שני נמשך כבר יותר מאלף ותשע מאות שנה), הי' בעילוי גדול עוד יותר, ועד לעילוי שבאין ערוך - כדאיתא בזהר ש"גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון" קאי על מעלת בית שלישי לגבי בית ראשון ובית שני, שבית ראשון ובית שני היו "בניינא דבר נש דלית בי' קיומא", שנתקיימו במשך זמן מוגבל (בית ראשון ת"י שנה, ובית שני ת"כ שנה), ובית שלישי יהי' "בניינא דקוב"ה", "מקדש אדניי כוננו ידיך", ולכן "יהא קיימא לדרי דריין", בקיום נצחי לעולם ועד.

סיכום: מכיון שבית המקדש השלישי מגיע לאחר החורבן והירידה בגלות, הוא יהיה נעלה באין ערוך, שיבנה על ידי הקב"ה ויהיה קיים באופן נצחי.

על הגלות הארוכה והבלתי נסבלת וכפי אחד הביטויים מכ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחתו הק': "...תביעה ופשיטת יד דהעני (כאו"א מישראל וכלל ישראל) בנוגע להגאולה, שהעני עומד ופושט ידו יותר מאלף ותשע מאות שנה... הרי מובן בפשטות, ובפשטות שבפשטות, שתיכף ומיד ממש צריך הקב"ה ליתן "בעין יפה", "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה" את הענין הכי עיקרי והכי פנימי בכל סדר ההשתלשלות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו" עד-כאן אחד מהביטויים הנוראים בקשר לתביעת המשיח.

הב. אודות בחור א' שעבר בחלוקת הדולרים ביום א' פ' חזון ואמר לאד"ש שאד"ש הוא משיח!! ואד"ש ענה: "אמן!".

הבחור הנ"ל הלך ביום ועש"ק לריל"ג ומסר לו קנקן משקה עבור התוועדות שתתקיים בירושלים עיה"ק, הריל"ג לא תפש במה מדובר והסכים.

בש"ק (חזון) בעת חלוקת המשקה ניגש הלה ואמר עוד-הפעם לאד"ש שאד"ש הוא משיח, ולקח הקנקן משקה והכריז שאד"ש הוא משיח וההתוועדות דהמשיח תהא בירושלים!

הריל"ג נלחץ - אולם את הבחור הזה אני מכיר, פשוט תמים ולאחרי השיחות הק' מיום שלישי בלילה (ליל ר"ח) עד ש"ק חזון, רק אלו ארבעת השיחות אודות ביאת המשיח, וכ"ק אד"ש דיבר כל הזמן בשיחות בתוארים נוראים על-דבר ביאת המשיח (וכדלעיל מליל ז' מנ"א - וכדלקמן משאר הלילות), וכן בא' השיחות אמר שאחד משמותיו של המשיח הוא "מנחם שמו", במילא הרי כל-זה עורר התרגשות רבה בכל השומעים ונסך עוז ובטחון ב"תמים" הנ"ל להכריז את הנ"ל, ולולי דמסתפינא הייתי אומר "ירבו כמותו בליובאוויטש" - ס'איז שוין גינגו, אויס גלות! און דער רבי שליט"א זאָל זיך שוין נתגלה ווערן [= כבר מספיק, ביטול הגלות! ושהרבי שליט"א יתגלה כבר] אמן!

בהמשך לכהנ"ל ועוד יותר מזה הנה בבואי אח"כ ל"בית חיינו" ביום זה נודעתי שאד"ש

"מראה באצבעו ואומר זה..."

לפנינו תיאור נוסף - מתוך יומן "חדשות 770-בית חיינו" (גליון מס' 1) - המתאר את אשר התרחש בעת חלוקת המשקה עם פרטים נוספים:

"בחלוקת משקה, האחרון ניגש מ' מהת', ובחיל ורעדה החל לומר "בשם כל ישראל זה משיח צדקנו" ותוך כדי כך שהצביע על הרבי בידו. הרבי הביט בו בשעת מעשה והלה המשיך, וההתוועדות תהי' בירושלים. הבחור עשה זאת ברצינות, והרבי לא הגיב ע"ז במיוחד, ואח"כ החל "והריקותי", וצוה לנגן "שיבנה ביהמ"ק".

".. אד"ש הוא משיח!! ואד"ש ענה: אמן!"

.....
 "והכריז שאד"ש הוא משיח וההתוועדות דהמשיח תהא בירושלים!
 .. וכן בא' השיחות אמר שאחד משמותיו של המשיח הוא "מנחם
 שמו", במילא הרי כל-זה עורר התרגשות רבה בכל השומעים" •
 מכתב אוטנטי שכתב א' התמימים בפרסום ראשון המתאר את ימי
 תשעת הימים בשנת תשמ"ט בבית חיינו • ניצני קבלת המלכות...

הבהרה: המכתב שלפנינו נכתב בשפה פנימית ביותר ומלאה בביטויי רגשותיו
 הפרטיים של הכותב, ואף יתכן שחלקם לא היו ראויים לפרסום מע"ג במה כזו - אך
 על מנת לשמר את האוטנטיות שבו ראינו לנכון לפרסמו כמות שהוא (למעט פרטים
 אישיים ואי אלו תיקוני לשון), אך בתוספת הבהרה זו.

תקוותנו שפרסום המכתב בצורה הזאת אכן יוסיף ויחזק את ההתקשרות לנשיאנו
 ובפרט את החיות והקאך בדבר היחיד ("די איינציקע זאך") שנותר כעת בעבודת
 השליחות - הכנת העולם כולו לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש [וכפי שניתן
 לראות במכתב זה, שאין זה ענין שנתחדש דווקא בשנת תנש"א או תשנ"ג אלא מאז
 ומתמיד הייתה האווירה ברוח זה בין החסידים, ואף כך הבינו מתוך השיחות].

בית חיינו 770

לכבוד ידידי-עוז הרה"ת וכו'

אחרי-דרישת-שלומו וכו'

ב"ה הגעתי צליחה ממדינת [. .] ביום ג' "הוכפל בו כי טוב" שבעה לחדש מנחם-אב,
 וכמה דקות לאחר שנתתי בשכונת "קראון הייטס" - כאן צוה ה' את הברכה" כבר הספקתי
 לנשום מהנייעס האחרונים שב"בית חיינו", אשר הנני לשתף בזה את כבודו ואתקתקם עלי
 נייר זה.

הא. אודות השיחה האיומה דליל ז' מנחם-אב שנאמרה בטון של בכי (כמעט) ועצב מר

י. הרמז בפסוק 'כתית למאור'

י. ויש לומר, שענין זה (החידוש דהמקדש דלעתיד לאחר
 ההפסק דהחורבן) מרומז בקרא "כתית למאור":

"כתית" - רומז למספר השנים שנתקיימו בית ראשון ובית
 שני, "כת(ית)" דבית שני ו"כת(ית)" דבית ראשון; ו"כתית"
 מלשון כתישה ("כותש במכתשת") - רומז על החורבן דבתי
 המקדשות ("שני חורבנין") שקיומם ה' למשך זמן (ת"כ ות"י
 שנים) בלבד.

וע"ז נאמר "כתית למאור" - שכוונת החורבן ("כתית" -
 כתישה) היא בשביל החידוש והעילוי ד"מאור" שלמעלה
 מ"אור" (מקור האור):

בית ראשון ובית שני היו מבחי' הגילויים ("אור"), ובהתאם לכך היתה גם עבודתם של
 ישראל במעמד ומצב של אור וגילוי (בלבד). וע"י החורבן ("כתית"), שלא ה' האור והגילוי
 דביהמ"ק, ועבודתם של ישראל היתה במעמד ומצב של העלם והסתר, עד לחושך כפול
 ומכופל דסוף זמן הגלות - מתגלה החידוש בעבודתם של ישראל בכח עצמם, וע"ז מגיעים
 לבחי' "מאור" ("כתית למאור"), מהותו ועצמותו ית' (שלמעלה ואינו מוגדר כלל בבחי'
 הגילויים), ומתגלה המקדש דלעתיד, בנינא דקוב"ה, בית נצחי.

וע"פ הידוע שבית ראשון הו"ע ההמשכה מלמעלה למטה (כנגד אברהם, חסד), ובית
 שני הו"ע ההעלאה מלמטה למעלה (כנגד יצחק, גבורה) - יש לומר, שע"י חורבן בית
 ראשון נתגלה החידוש בעבודתם של ישראל בהמשכה מלמעלה למטה, וע"י חורבן בית
 שני מתגלה החידוש בעבודתם של ישראל בהעלאה מלמטה למעלה (שהרי עיקר העבודה
 דבירור המטה במעמד ומצב של העלם והסתר וחושך הגלות היא לאחר חורבן בית שני
 דוקא).

ובצירוף שניהם יחדיו זוכים להחידוש דבית המקדש השלישי, שבו יהי' החיבור
 וההתאחדות דהמשכה מלמעלה למטה והעלאה מלמטה למעלה, "בשתי ידיים" (יד ימין
 ויד שמאל, חסד וגבורה, המשכה והעלאה) - כיון שיהי' בו גילוי העצמות (כנגד יעקב,
 תפארת, שעולה עד הכתר) שלמעלה מכל ציור וגדר דמעלה ומטה, ומחברם יחד, היינו,
 שגם בהקוין דהמשכה והעלאה (בחי' הגילויים, אור) נמשך וחודר בחי' העצמות ("מאור"),
 ודוגמתו בביהמ"ק השלישי - שכולל גם בית ראשון ובית שני, אלא שמוסיף ופועל (וגם
 בהם) מעלת הנצחיות, "מקדש אדני" כוננו ידיך", "בנינא דקוב"ה", בית נצחי לעולם ועד.

סיכום: דבר זה מודגש בפסוק 'כתית למאור', שבת המקדש הראשון והשני (הנרמזים
 בתיבת 'כתית', בית המקדש הראשון היה קיים 410 שנים - ת"י, והשני היה קיים

ע"י חורבן בית שני
 מתגלה החידוש
 בעבודתם של ישראל
 . . עיקר העבודה
 דבירור המטה
 במעמד ומצב של
 העלם והסתר וחושך
 הגלות היא לאחר
 חורבן בית שני דוקא.

הפס"ד של כו"כ רבנים ומורייהוראה שליט"א שהקב"ה מוכרח (כביכול) להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, נוסף על הפס"ד המפורש בתורה ש"כלו כל הקיצין".

420 שנים - ת"כ), ודוקא על ידי כך שהם נחרבו באופן של 'כתית' - ניתן להגיע ל'מאור', עצם האור, עצמותו ומהותו יתברך.

יא. ההוראה לפועל - להוסיף באופן של חידוש

יא. מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל:

גם כשנמצאים ב"תלתא דפורענותא", וגם ועד בסמיכות לתשעה באב, ועד לרגע זה ומשיח צדקנו לא בא, אין זה מביא לנפילת הרוח ויאוש, ח"ו, כיון שיודעים שכללות ענין החורבן הוא התחלת בנין חדש דמקדש העתיד, כפי ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד" בשבת חזון.

[ועד"ז בעבודתו הפרטית של כאו"א מישאל - שלא יפול לבו בקרבו כשוראה ענין של ירידה או הפסק בעבודתו, החל מההפסק דשינה המוכרח מצד טבע הבריאה (כנ"ל ס"ד), שיש מקום לאפשרות שיהיו "אוה"ע מונין את ישראל" על זה שגם הם מוכרחים בענין השינה, אף ש"אתה בחרתנו מכל העמים . . ורוממתנו" (ועד"ז בשאר ענינים כיו"ב) - בידעו שההפסק הוא התחלת החידוש שלאח"ז].

ואדרבה: הירידה וההפסק דחורבן ביהמ"ק בשביל בנין ביהמ"ק חדש מעוררת להוסיף בעבודתו ביתר שאת וביתר עוז באופן של חידוש, החל מהחידוש בלימוד התורה, הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, "בכל יום יהיו בעיניך חדשים", כולל גם היגיעה בלימוד התורה עד שיוכל לחדש בתורה, שעי"ז ממהרים ומזרזים עוד יותר קיום היעוד "תורה חדשה מאתי תצא" (וכן החידוש בקיום המצוות - עשי' "כמצות רצונך").

ובמיוחד - בנוגע ללימוד התורה בענינים שהזמן גרמא: עריכת "סיומים" על מסכתות הש"ס (כמדובר בהתועודות שלפנ"ז), לא רק מסכתות שכולן משנה אלא גם גמרא, כולל מסכתות שבחלקן יש גמרא, כמו מסכת תמיד, ובפרט שלימוד מסכת תמיד הוא מעניני העבודה בביהמ"ק, (ע"ז לימוד מסכת מדות שכולה משנה) אודות בנין הבית, אשר, ע"י הלימוד בעניני הבית "אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית", ויתירה מזה, שעי"ז אין "בנין ביתי בטל".

סיכום: ההוראה לפועל היא שיהודי לא צריך להגיע לנפילת הרוח מהחורבן והגלות, אלא אדרבה - להוסיף בעבודת ה' האישית שלו באופן של חידוש.

יב. קבלת החלטות טובות מחישה את הגאולה

יב. ויה"ר שקבלת החלטות טובות בכהנ"ל (בהוספה על כל עניני העבודה שכבר נעשו ונשלמו לפנ"ז) תמהר ותזרז ותביא תיכף ומיד המקדש דלעתיד בפועל ממש, כלומר, נוסף לכך ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד מרחוק" כפי ש"בנוי ומשוכלל" בשמים, רואים כל בני" ביהמ"ק השלישי למטה שמתגלה ויורד למטה, בארץ הלזו הגשמית, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובהר הקודש.

וכפי שכל בני" מבקשים בכל תפלה שבכל יום, הן בימי החול והן ביום השבת, וגם בשבת חזון (כש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד") - "ותחזינה עינינו בשוכך לציון", כפי שהתפללו בשחרית ובמוסף, ויתפללו גם במנחה, לאחר הקדמת הקריאה בפ' ואתחנן, "אחד מעשרה לשונות שנקראת תפלה", ובפרט לאחר ריבוי התפלות והבקשות של כל בני" על הגאולה - ריבוי שלא בערך אפילו לגבי "תקט"ו תפלות" כמנין "ואתחנן" - הרי בודאי שהקב"ה ממלא בקשתם של בני" להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש.

ובפרט שנוסף על ריבוי התפלות והבקשות דבני", ישנו גם הפס"ד של כו"כ רבנים ומורייהוראה שליט"א (ומספרם הולך וגדל) שהקב"ה מוכרח (כביכול) להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, נוסף על הפס"ד המפורש בתורה ש"כלו כל הקיצין", ההכרזה והפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לפני יותר מארבעים שנה: "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", כיון שכבר סיימו כל עניני העבודה, ואין הדבר תלוי אלא בהקב"ה!...

ומהפס"ד של רבנים ומורייהוראה זוכים תיכף ומיד לקיום היעוד שבסיום ההפטורה דשבת חזון: "ואשיבה שופטיך כבראשונה וגו'", "בטבריא עתידין לחזור תחלה ומשם נעתקין למקדש", בלשכת הגזית.

ועד לסיום וחזרת ההפטרה - "ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה", ע"י ההוספה בתורה (כמבואר בלקו"ת דפרשת השבוע ש"במשפט היינו הלכות, כתרומה ע"פ כמשפט הראשון כהלכתא קדמייתא, והיינו כמשארו"ל אין הגליות מתכנשות אלא בזכות המשניות כו") ובצדקה ("כללות המצוות שנקראו צדקה", ובפרט צדקה כפשוטה), שעי"ז נעשה הפדי' מהגלות, שתמורת ה"צדקה (ש)עשה הקב"ה בישראל שפזרן לבין האומות", "הוא עצמו . . אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו כענין שנאמר ואתם תלוטטו לאחד אחד בני ישראל", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", ונשיא דורנו בראשנו, ו"קהל גדול ישובו הנה", לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים.